

Sygn. akt V Pa 115/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach

V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Bożena Fabrycy</i>
	<i>SSO Ryszard Sadlik</i> <i>SSO Iwona Michalak (spr.)</i>
Protokolant:	st.sekr.sądowy Edyta Boszczyk

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2014 r. w Kielcach

na rozprawie

sprawy z powództwa S. B.

przeciwko Izbie Celnej w K.

o środki na zagospodarowanie

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 26 lutego 2014r. sygn. akt IV P 828/13

oddala apelację.

Sygn. akt V Pa 115/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 lutego 2014 roku Sąd Rejonowy w Kielcach zasądził od Izby Celnej w K. na rzecz S. B. kwotę 4.446,75 złotych wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia 22 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty oraz oddalił powództwo co do odsetek w pozostałej części.

Sąd Rejonowy ustalił, że powód S. B. od dnia 15 lutego 1993 roku zatrudniony był w Urzędzie Kontroli Skarbowej w K., natomiast od 1 września 2003 roku został przeniesiony do Izby Celnej w K., a jego wyznaczonym miejscem pracy była Izba Celna w K.. Pismem z dnia 31 maja 2010 roku dyrektor Izby Celnej w K., działając na podstawie art. 99 ustawy o Służbie Celnej zaproponował powodowi przeniesienie ze służby cywilnej do służby celnej. W 2 czerwca 2010 roku

S. B. przyjął propozycję pełnienia służby w służbie celnej. Pismem z dnia 25 czerwca 2010 roku dyrektor Izby Celnej poinformował powoda, iż w związku z przyjęciem przez niego propozycji pełnienia służby celnej, przedstawionej w piśmie z dnia 31 maja 2010 roku, z dniem 1 lipca 2010 roku jego dotychczasowy stosunek pracy przekształca się w stosunek służbowy na podstawie aktu mianowania. W dniu 22 kwietnia 2013 roku S. B. zwrócił się do dyrektora Izby Celnej w K. o wypłatę przysługujących mu, w myśl art. 85 ustawy o Służbie Celnej, środków na zagospodarowanie. Pismem z dnia 28 maja 2013 roku dyrektor Izby Celnej w K. odmówił S. B. wypłaty przysługujących w związku z mianowaniem do służby stałej środków na zagospodarowanie w wysokości jednomiesięcznego uposażenia należnego w dniu tego mianowania.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że powództwo w zasadniczej części, zasługuje na uwzględnienie. Podniósł, iż rozstrzygnięcie sporu sprowadzało się w istocie do oceny prawnej niekwestionowanych ustaleń faktycznych poczynionych w oparciu o przedstawiony materiał dowodowy. Sąd pierwszej instancji wskazał, iż zgodnie z treścią przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o Służbie Celnej (t.j. Dz. U. z 2013 roku poz. 1404) stosunek służbowy funkcjonariusza celnego powstaje w drodze mianowania w dwóch przypadkach: po pierwsze na podstawie zgłoszenia się do służby (art. 78 ust. 1 ustawy) albo - po drugie - w drodze przekształcenia stosunku pracy pracownika korpusu służby cywilnej (art. 99 ustawy o Służbie Celnej). W drugim przypadku członek korpusu służby cywilnej może otrzymać propozycję pełnienia służby w służbie celnej i w terminie 7 dni od jej otrzymania, składa pisemne oświadczenie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia propozycji. Taką propozycję otrzymał S. B. i ją zaakceptował. Sąd Rejonowy uznał, iż bezsporne jest, iż - zgodnie z art. 99 ust. 7 ustawy - dotychczasowy stosunek pracy powoda przekształcił się w stosunek pracy na podstawie mianowania.

W ocenie Sądu Rejonowego powód stał się funkcjonariuszem służby stałej w służbie celnej z dniem 1 lipca 2010 roku, i to bez względu na to, czy otrzymał akt mianowania czy też nie. Powód otrzymał dokument potwierdzający dokonany już fakt przekształcenia jego stosunku pracy w stosunek służbowy a Izba Celna w K. określiła datę mianowania i rodzaj służby, stanowiące elementy takiego aktu. Sąd Rejonowy podniósł, iż interpretacja przepisów ustawy o Służbie Celnej w żaden sposób nie różnicuje praw i obowiązków funkcjonariuszy służby stałej ze względu na sposób, w jaki nawiązany został stosunek służbowy z mianowania, a jedynym warunkiem przysługującym prawo do otrzymania środków na zagospodarowanie jest posiadanie statusu funkcjonariusza służby stałej, przy czym środki te służą w związku z mianowaniem do tej służby. Zdaniem Sądu Rejonowego, wobec identycznych praw i obowiązków funkcjonariuszy celnych, nie jest do przyjęcia różnicowanie przez stronę pozwaną funkcjonariuszy w zależności od sposobu powstania stosunku służbowego z mianowania. Takie działanie strony pozwanej nie ma uzasadnienia w przepisach cyt. ustawy, w szczególności w art. 85 ustawy, a nadto prowadzi do dyskryminującego traktowania tej grupy funkcjonariuszy. Kwota należności nie była sporna, dlatego też Sąd przyznał powodowi środki na zagospodarowanie w tej właśnie kwocie 4.446,75 zł wraz z ustawowymi odsetkami należnymi powodowi od dnia 22 kwietnia 2013 roku tj. od złożenia pisma wzywającego do zapłaty przedmiotowej kwoty. Jednocześnie Sąd pierwszej instancji w pkt II wyroku, w pozostałej części co do odsetek żądanie pozwu oddalił jako nieuzasadnione.

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana Izba Celna w K. zarzucając:

-sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z zebrany w sprawie materiałem dowodowym poprzez uznanie, że okoliczności faktyczne i prawne sprawy uzasadniają zasądzenie na rzecz powoda żadaną przez niego kwotę;

- naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. polegającego na przekroczeniu przez Sąd Rejonowy granic swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, braku prawidłowego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, a zwłaszcza wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności i wszystkich dowodów, brak wskazania konkretnych dowodów, na których Sąd oparł swoje ustalenia i ich oceny, brak odniesienia się do dowodów przeciwnych, jakie zgłosiła pozwana, w szczególności w odpowiedzi na wystosowany pozew;

-naruszenie norm prawa materialnego w wyniku niewłaściwej interpretacji przepisów prawa materialnego zawartych w tekście ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej, w szczególności art. 85 w dalszym powiązaniu z przepisami prawa finansowego, a więc art. 44 ust. 1 pkt 3 oraz art. 44 ust. 3 pkt 1 lit. „b” ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r.

o finansach publicznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 885 ze zm.) przez wadliwe przyjęcie, iż zaistniały przesłanki do uznania wywiedzionego powództwa podczas, gdy pozew należało w całości oddalić jako nieuzasadniony.

Podnosząc powyższe zarzuty strona pozwana wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o jego zmianę i oddalenie powództwa oraz orzeczenie o kosztach procesu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej Izby Celnej w K. jest niezasadna.

Zarzuty i argumenty apelacji nie uzasadniają uznania, że orzeczenie Sądu Rejonowego, jest wadliwe i narusza przepisy prawa.

Za chybiony należy też uznać zarzut strony pozwanej dotyczący naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę dowodów przez Sąd Rejonowy, która doprowadziła do nierozpoznania istotnych dla sprawy okoliczności. Zaznaczyć należy, że granice swobodnej oceny dowodów wyznacza w pierwszej kolejności obowiązek wyprowadzenia przez sąd z zebranego materiału dowodowego wniosków logicznie poprawnych, zgodnych z zasadami racjonalnego rozumowania. Respektowane muszą być również przepisy proceduralne, w szczególności art. 227-234 k.p.c. Swobodna ocena dowodów dokonywana jest zatem przez przyzmat własnych przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego zasobu doświadczeń życiowych, ale powinna także uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i - ważąc ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. uzas. wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000/17/655; uzas. wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 sierpnia 2000 roku, sygn. akt I PKN 756/99, OSNP 2002/4/89).

Sąd Rejonowy dokonał w sprawie prawidłowych ustaleń okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia. Ustalenia te, podobnie jak i dokonaną przez ten Sąd ocenę materiału dowodowego Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne.

Podkreślić przy tym należy, jak trafnie uznał Sąd pierwszej instancji, że okoliczności stanu faktycznego w istocie nie były kwestionowane przez strony. Natomiast rozstrzygnięcie sporu sprowadzało się do oceny prawnej przepisu art. 85 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o Służbie Celnej (t.j. Dz. U. z 2013 roku poz. 1404), zgodnie z którym funkcjonariuszowi służby stałej, w związku z mianowaniem do tej służby, przysługują środki na zagospodarowanie w wysokości jednomiesięcznego uposażenia należnego w dniu mianowania.

Zgodnie z treścią art. 99 ust. 7 ustawy o Służbie Celnej, na który to przepis powołał się dyrektor Izby Cywilnej w piśmie z dnia 31 maja 2010 roku, dotychczasowy stosunek pracy członka korpusu służby cywilnej który przyjął propozycję, o której mowa w ust. 1, przekształca się w stosunek służbowy na podstawie aktu mianowania. Już z samej treści tego przepisu wynika, iż powstanie stosunku służbowego członka korpusu służby cywilnej, w trybie przewidzianym w tym przepisie, następuje w drodze mianowania. Przepis ten wprost stanowi bowiem, że przekształcenie w stosunek służbowy następuje na podstawie aktu mianowania. Wykładnia językowa tego przepisu pozwala na przyjęcie, że stosunek mianowania nawiązuje się automatycznie poprzez spełnienie warunków wskazanych powyżej (a zatem złożenia propozycji i pisemnego oświadczenia o jej przyjęciu). Przekształcenie stosunku pracy w stosunek służbowy następuje więc ex lege już w momencie przyjęcia przez funkcjonariusza propozycji na piśmie, przy czym przekształcenie następuje z datą wskazaną w tejże propozycji.

Strona pozwana, kwestionując prawo powoda do uzyskania środków pieniężnych wskazanych w treści art. 85 powołanej ustawy, stała na stanowisku, że powołanie powoda do służby nie dokonało się „w związku z mianowaniem”, o którym mowa w art. 85 ustawy o Służbie Celnej, a jedynie wywarło skutek w postaci nawiązania stosunku służbowego na podstawie aktu mianowania. Odnosząc się do powyższego twierdzenia strony pozwanej podnieść należy, iż zawarte w piśmie dyrektora Izby Celnej z dnia 31 maja 2010 roku stwierdzenie, iż w związku z przyjęciem przez powoda

proponycji pełnienia Służby Celnej, z dniem 1 lipca 2010 roku jego dotychczasowy stosunek pracy przekształca się w stosunek na podstawie mianowania miało jedynie charakter porządkowy, bowiem przekształcenie dotychczasowego stosunku pracy członka korpusu służby cywilnej w stosunek służbowy na podstawie aktu mianowania nastąpiło z mocy samego prawa. Przedmiotowym pismem z dnia 31 maja 2010 roku dyrektor Izby Cywilnej potwierdził dokonany już fakt przekształcenia stosunku pracy powoda w stosunek służbowy oraz określił datę mianowania na dzień 1 lipca 2010 roku oraz rodzaj służby, stanowiące elementy takiego aktu. Przekształcenie stosunku pracy w stosunek służbowy nastąpiło więc ex lege już w momencie przyjęcia przez powoda propozycji na piśmie, przy czym przekształcenie następuje z datą wskazaną w tejże propozycji co w przypadku powoda miało miejsce z dniem 1 lipca 2010 roku, i to bez względu na to, czy otrzymał akt mianowania czy też nie. Tak więc uzasadnione było przyjęcie przez Sąd pierwszej instancji, iż powód został mianowanym funkcjonariuszem służby stałej w Służbie Celnej w trybie art. 99 ust. 7 ustawy o Służbie Celnej.

Tym samym, zdaniem Sądu Okręgowego, powód spełnił wszystkie przesłanki wskazane w treści art. 85 ustawy o Służbie Celnej, do uzyskania wskazanych tam środków na zagospodarowanie. Na podstawie treści tego przepisu, jak również innych przepisów tej ustawy, nie sposób bowiem zróżnicować sytuacji funkcjonariuszy służby stałej w zależności od trybu powstania stosunku służbowego. Należy wręcz podkreślić, że z treści art. 145 ust. 1 ustawy o Służbie Celnej wynika, iż prawo do uposażenia powstaje z dniem mianowania funkcjonariusza do służby. Z tytułu pełnienia służby funkcjonariusz otrzymuje uposażenie i inne świadczenia pieniężne określone w ustawie (ust. 2).

W ocenie Sądu Okręgowego dokonana przez Ministerstwo Finansów interpretacja nie wiąże Sądu w niniejszej sprawie. Uwzględniając powyższą argumentację wskazać nadto należy, iż takie stanowisko Ministerstwa Finansów nie ma znajduje oparcia w treści przepisu art. 85 ustawy o Służbie Celnej.

W świetle powyższego - zdaniem Sądu Okręgowego bezzasadny okazał się zarzut naruszenia norm prawa materialnego w wyniku niewłaściwej interpretacji przepisów prawa materialnego zawartych w tekście ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej w szczególności art. 85 w/w ustawy.

Skoro zatem powód stał się funkcjonariuszem służby stałej w służbie celnej w związku z przekształceniem stosunku pracy w stosunek służbowy na podstawie aktu mianowania z dniem 1 lipca 2010 roku, zatem - zgodnie z art. 145 ust. 2 i art. 85 ustawy o Służbie Celnej – prawidłowo Sąd pierwszej instancji przyjął, iż przysługują mu środki na zagospodarowanie.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił apelację pozwanego na podstawie art. 385 k.p.c. nie znajdując podstaw do jej uwzględnienia.